

Explicarea Botezului

Sfantul Ioan Gura de Aur

Explicarea Botezului la Sfantul Ioan Gura de Aur

Numirile botezului

In Cateheza I, 2, din seria Montfaucon (P. G., XLIX, 225) Sfantul Ioan enumera denumirile botezului, cautand pentru fiecare din ele o baza biblica. El numeste botezul : curatire, curatire mistica, baie a renasterii, iluminare (cp. Evrei X, 32 si VI, 4), inmormantare (cp. Rom. VI, 4) taiere-imprejuri (cp. Col. II, 11), cruce (cp. Rom. VI, 6), s.a.

Adresandu-se catehumenilor in Catehezele prebaptismale, Sfantul Ioan le spune ca li se explica slujba Botezului dinainte, pentru ca ei sa stie si sa se apropie de aceasta Taina cu o credinta si siguranta mai mare si sa se poata bucura din plin de generozitatea divina. Pentru a intelege mai bine cele ce se vor savarsi asupra lor, catehumenii trebuie sa aiba credinta puternica si sa vada cu ochii sufletului, cu ochii duhovnicesti, pentru a nu se gandi numai la cele ce cad sub simturi. Sub fiecare din formele riturilor vazute, ei trebuie sa vada lucrarea nevazuta a lui Dumnezeu.

Exorcismele

Vorbind despre rostul exorcismelor, Sfantul Ioan spune : "Trebuie sa stiti pentru ce dupa cateheza zilnica noi va trimitem spre glasurile exorcistilor. Caci aceasta nu se face nici degeaba, nici la intamplare. Ci, intrucat va pregatiti sa primiti pe imparatul ceresc, de aceea dupa cuvantul nostru de invatatura, luandu-va in primire cei randuiti spre aceasta, ca unii care impodobesc o casa pentru imparatul care va sa vina in ea, asa curatesc ei constiinta voastra prin acele infricosatoare cuvinte, care alunga toata viclenia celui rau, si o fac vrednica de venirea (prezenta) imparatului. Caci e cu neputinta ca diavolul, oricat de rau si oricat de neimblanzit ar fi, sa nu va paraseasca, cu mare grabire, dupa rostirea acelor cuvinte infricosatoare si dupa invocarea Stapanului obstesc al tuturor. Si apoi, chiar acest rit toarna in suflet multa evlavie si il indeamna spre multa, zdrobire de inima".

Efectele exorcismelor erau deci: alungarea demonilor, curatirea mintii si pocainta inimii, adica pregatirea psihologica a catehumenului pentru primirea adevaratului sau stapan si imparat.

Sfantul Ioan nu pierde prilejul de a accentua acum perfecta egalitate a tuturor candidatilor la botez in fata Bisericii si a misterului crestin, indiferent de conditia sau starea lor sociala : "Ceea ce e vrednic de admiratie si paradoxal (de necrezut) este ca aici dispare orice deosebire si orice nepotrivire de rang social. Caci daca (in viata sociala) unul este in vreo dregatorie lumeasca, altul se mandreste cu bunul sau neam, altul cu slava din aceasta viata,

aici insa si unii ca acestia stau la cot cu cersetorul si cu cel imbracat in zdrente, iar adesea si cu orbul si cu schiopul si nu se rusineaza de cele ce se savarsesc ; caci ei stiu ca in cele duhovnicesti toate acestea nu au nici un pret, ci se are in vedere numai starea de curatie a sufletului.

Afirmarea unor asemenea conceptii si atitudini crestine, cu atata claritate si fermitate, in acest al patrulea veac al erei crestine, in care toata organizarea societatii pagane sclavagiste se intemeia tocmai pe diferenta profunda dintre clasele sociale, avea desigur sensul si importanta unei adevarate revolutii sociale; si aceasta o face Sfantul Ioan in multe din omiliile sale.

Atitudinea exterioara a catehumenilor, care vin la exorcisti desculti, dezbracati (acoperiti cu o simpla tunica sau manta) si cu mainile intinse spre cer, simbolizeaza durerea pe care o simt cei tinuti in lanturile diavolului, prin aceasta ei arata starea lor de captivi, de robi care vor sa se elibereze din tirania celui rau si totodata se pregatesc sa intre intr-o noua captivitate, sa primeasca jugul, cel usor de purtat, al lui Hristos.

Nasii

Sfantul Ioan se adreseaza apoi crestinilor care garantau pentru catehumeni (astazi nasii), atragandu-le atentia asupra raspunderii ce si-au luat si asupra datoriilor lor de chezasi si indrumatori spirituali ai finilor lor pe calea virtutilor. Intrebuintand un termen de comparatie din viata economico-juridica a timpului, el ii aseamana cu ceea ce numim astazi giranti, adica cei care isi asuma raspunderea pentru plata solidara a unei datorii contractata de altii si care, in caz de neplata datoriei de catre debitori, sunt pasibili de aceeaasi pedeapsa ca si acestia, ori trebuie sa plateasca in locul lor. Sfantul Ioan ii numeste parinti duhovnicesti (cei care primesc pe neofiti, indata dupa iesirea din apa Botezului), iar finii sunt fiii lor duhovnicesti; ei trebuie sa-si ia in serios angajamentul facut si sa supravegheze, sa indemne, sa sfatuiasca si sa indrepteze pe finii lor, cu o afectiune cu adevarat parinteasca.

Cele doua paragrafe (15 si 16) ale Catehezei II, din seria A. Wenger (op. cit., p. 141-143), consacrate de Sfantul Ioan nasilor la botez, constituie unul dintre putinele texte patristice care atesta existenta inca din vechime, a institutiei nasilor de botez.

Lepadarile

Atitudinea de captivi, cu care catehumenii se infatiseaza inaintea preotilor si rugaciunea lor in genunchi, cu mainile ridicate spre cer, arata atat robia grea din care au scapat cat si pe aceea, mai usoara, a lui Hristos, in care intra de acum. Din formula sacramentala a lepadarii ("Ma lepad de tine, satana..."), Sfantul Ioan explica numiai ce trebuie sa intelegem prin cuvintele "pompa (stralucirea) lui satan", care si pe atunci pareau, probabil, mai greu de inteles : tot felul de pacate, spectacolele pagane din hipodromuri si din teatre, intalnirile pline de rasete si de vorbiri nerusinate, prevestirile si ghicirile, auguriile si observarea timpurilor, incantatiile, amuletele,

sarbatorile pagane etc. (Cateheza II, din P. G., XLIX, c. 239 si Cateheza III, din ed. Papadopoulos-Kerameus, p. 172).

Ajungand la acest moment din riturile baptismale, intr-una din catehezele sale, Sfantul Ioan face o emotionanta digresiune, amintindu-si de ziua neuitata, in care si el rostise aceste cuvinte la primirea Botezului (circa 372) si regretand cu amar pacatele facute de atunci, pacate pentru a caror iertare el implora si pe catehumeni sa se roage, ca niste fii iubitori ; intr-o cateheza similara, el se aseamana cu femeile maritate mai de mult, care, atunci cand vad mirese tinere inaintand spre altar, plang pentru ca, dupa nunta lor, n-au stiut sa-si pastreze nepatat voalul alb de mireasa.

Unirea cu Hristos

Sfantul Ioan nu explica mai pe larg in ce consta unirea cu Hristos, dar prinde prilejul sa accentueze inca o data marea bunatate a lui Dumnezeu, Care, in schimbul acestor cateva cuvinte rostite de catehumeni, ne acorda, noua, care nu dam in schimb nimic, un tezaur intreg de bunatati spirituale.

Ungerea prebaptismala

Untdelemnul ungerii este si untdelemn pentru ungeria atletilor, si parfum pentru ungeria miresei, iar ungeria sau pecetea se face sub forma semnelui crucii, cum precizeaza Sfantul Ioan Gura de Aur in alte omilii. Preotul unge deci pe catehumen ca pe un combatant inrolat in arena luptelor spirituale si in acelasi timp ca pe o mireasa a lui Hristos, care se pregateste de nunta. Caci, **dupa Sfantul Ioan**, Botezul este mai intai o cuprindere in Hristos. Iar cei ce se inscriu in aceasta oaste spirituala trebuie sa creada in Dumnezeu si Tatal **Domnului Iisus Hristos**, cel consubstantial cu Tatal si intru toate asemenea Lui, dar cunoscut in propria Sa ipostaza (Cateheza I, 20-21, din ed. A. Wenger, p. 119). Aci, in expunerea doctrinei hristologice ortodoxe, se pare ca Sfantul Ioan se inspira din Simbolul niceoconstantinopolitan. El combate in chip lamurit denaturarile ariene si sabeliene ale dogmei corecte, sfatuind pe catehumeni sa-si inchida urechile la discursurile partizanilor lui Arie si sa le spuna ca Fiul este asemenea cu Tatal dupa fire, iar pe aderentii lui Sabelie sa-i invete ca fiinta Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh este unica, dar sunt trei persoane.

Sfantul Ioan aseamana apoi Botezul cu o nunta spirituala. O mare parte din inceputul Catehezei, din seria publicata de A. Wenger, este consacrata de Sfantul Ioan dezvoltarii acestei comparatii. Logodnica lui Hristos este Biserica, iesita din coasta lui Hristos, pe cruce, in timpul somnului mortii Sale trupesti; fiind formata din crestini, fiecare suflet devine logodnica lui Hristos prin Botez, Care il face sa intre in Biserica si sa devina partas la toate prerogativele ei. Sfantul Ioan foloseste, de altfel, aci, o comparatie paulina (vezi II Cor. XI, 2 : "...V-am logodit unui singur barbat, ca sa va infatisez fecioara curata inaintea lui Hristos"). Bunatatea si iubirea lui Dumnezeu este aceea care spala, curateste, iarta si uita pacatele si faradelegile care uratesc faptura umana a logodnicei, facand din ea mireasa curata, frumoasa si vrednica de camera Lui de nunta.

Aici insa nu e vorba de o unire carnala, ci de una spirituala ; Mirele (Hristos) nu cauta aici frumusete trupeasca, ci sufletul, ori ce fel ar fi el; nu cere nici avere, ci pune o singura conditie : uitarea trecutului si bunavointa pentru viitor. Dota adusa de mireasa este supunerea si angajamentele fata de sot. Darul pe care sotul il aduce sotiei inainte de nunta este manifestarea iubirii lui Hristos pentru Biserica Sa, pentru care s-a jertfit pe Sine, oa s-o curateasca prin baia propriului Sau sange varsat pe cruce, ca s-o sfinteasca si s-o faca sfanta si fara de prihana (comp. Efes. V, 25-27).

Botezul este in acelasi timp un contract sau o invoiala spirituala intre Hristos si candidatul la botez. Dupa cum in viata civila se incheie contracte (acte scrise) intre cel care incredinteaza cuiva bunurile sale si cel care le primeste, tot asa si aici, intre catehumeni si noul sau stapan, de la care el primeste bunuri invizibile si perceptibile numai cu ochii credintei, se incheie o conventie, un contract sau un legamant, scris nu pe hartie si nu cu cerneala, ci in Dumnezeu, prin spirit; caci cuvintele angajamentelor rostite de catehumeni aici pe pamant sunt inscrise in cartile ceresti de catre ingeri, care participa ne vazuti la savarsirea Botezului si ele vor ramane nesterse pe vecie in ochii si urechile Stapanului ceresc.

Sa veghem deci cu strasnicie la respectarea contractului semnat la Botez, caci nu exista alta cruce, nici o a doua iertare (a pacatelor) prin baia nasterii din nou, spune Sfantul Ioan, afirmand unicitatea si nerepetabilitatea botezului. Si este mai usor sa pastrezi haina alba a Botezului, decat sa recastigi puritatea ei cu lacrimi si cu pocainta, dupa ce ai patat cu murdaria pacatelor. Acela care poate sa ramana curat, ramane toata viata sa un neofit sau proaspat luminat, meritand pe drept acest nume de cinste.

Intrucat, precum am spus, Botezul este o nunta spirituala, de aceea si serbarea lui tine sapte zile, adica toata saptamana Pastilor, ca si festivitatile nuntii; iar cand vesmantul alb al neofitilor se pastreaza pur, putem spune ca sarbatoarea baptismala dureaza toata viata.

Semnul sfant al crucii, facut la ungeri, este ca o pecete pusa pe fruntea catehumenului.

Cea de a doua ungeri prebaptismala (ungerea complecta a trupului) se face "pentru a intari toate madularele lor (ale catehumenilor) si pentru a le face invulnerabile impotriva sagetilor celui rau".

Dezbracarea si goliciunea candidatilor, care se facea de altfel in vederea coborarii lor in apa botezului, care urma indata, aminteste si goliciunea primilor oameni in paradisi si nu constituie nici un motiv de rusine. "Adam si Eva erau goi si nu cunosteau rusinea inainte de a fi primit haina pacatului, care i-a umplut de rusine. Aici insa nu exista nici un motiv de rusine. Caci piscina botezului este cu mult mai buna decat paradisiul. In ea nu este sarpele, ci Hristos, Care face slujba initierii pentru renasterea prin apa si prin Duh Sfant. Nu exista aci arbori frumosi si placuti la vedere, ci harismele Duhului. Nu e aci pomul cunostintei binelui si raului, nici lege, nici porunci, ci harul si darurile".

Botezul (afundarea in apa)

"Botezul este moarte si inviere", spune Sfantul Ioan, rezumand lapidar cunoscuta conceptie fundamentala despre simbolismul botezului, formulata initial de [Sfantul Apostol Pavel](#) si reluata, apoi, intr-un fel sau altul, de toti mistagogii epocii patristice. "Caci este ingropat omul cel vechi in pacat si inviaza cel nou, innoit dupa chipul Ziditorului", continua el, citind (probabil din memorie) pe marele sau maestru si inspirator, Apostolul neamurilor (comp. Col. II, 12 si III, 10). "Ne dezbracam si ne imbracam : dezbracam adica haina cea veche, cea pangarita de multimea pacatelor, si imbracam pe cea noua, neatinsa de nici o pata. Dar ce spun? Ne imbracam in Hristos insusi; caci cati In Hristos v-ati botezat - spune (Sfantul Pavel) - in Hristos v-ati si-mbracat" (Gal. III, 27) 49. "Prin coborarea in sfintele ape, se [inmormanteaza omul cel vechi](#) si inviaza cel nou, cel reinnoit dupa chipul Celui ce l-a zidit. Atunci, in sfarsit, prin cuvintele preotului si prin mana sa, survine pogorarea Sfantului Duh si (din ape) se ridica un alt om in locul celui vechi, un om spalat de toata intinaciunea pacatelor, dezbracat de haina veche a pacatului si imbracat in vesmantul cel imparatesc".

Asa se si explica, dupa Sfantul Ioan, faptul ca pe atunci botezul (adultilor) se facea de regula la Pasti, sarbatoarea invierii. Desi harul Sfantului Duh nu este legat de un anumit timp din cursul anului, totusi facem Botezul la Pasti, cand aniversam triumful imparatului nostru, Hristos, asupra diavolului si a mortii; caci Botezul este, intr-adevar, rastignire a omului vechi si moarte pentru pacat. Atunci ne impartasim nu numai din durerea rastignirii, ci si din bucuria invierii. Dar invierea noastra prin Botez se deosebeste de cea a Mantuitorului, prin aceea ca ea e imediata ; noi nu mai suntem obligati sa stam trei zile in mormant. In Comentariul la [Evanghelia dupa Ioan](#) (Omilia XXV, P.G., LIX, 150), marele predicator crestin socoteste renasterea prin Botez ca o noua creatie a omului, care e mult superioara fata de creatia primului om. Primul om a fost facut dupa chipul lui Dumnezeu, omul cel nou este unit cu Dumnezeu. Primul om porunca animalelor, omul cel nou este asezat deasupra cerurilor. Primul om a fost facut in ziua a sasea, omul cel nou este renascut in ziua intaia (a saptamanii), o data cu lumina.

Sfantul Ioan nu uita sa sublinieze, cu acest prilej, dogma ortodoxa despre omousietatea si inseparabilitatea [persoanelor Sfintei Treimi](#), in numele Careia se face Botezul; el repeta, totodata aci, si o alta idee, des afirmata in scrierile sale, si anume rolul de simplu organ al Duhului, pe care il are preotul savarsitor al Botezului (si al Tainelor in general), ceea ce explica si forma impersonala (pasiva) a formulei sacramentale clasice a Botezului ("Boteaza-se X..."). "Si pentru ca sa inveti si de aici ca una este fiinta Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh, intr-un chip potrivit se face si predarea (savarsirea) Botezului. Caci atunci cand preotul rosteste : Boteaza-se X In numele Tatalui si al Fiului si al Simtului Duh, ii scufunda si ii ridica din nou capul de trei ori, pregatindu-l sa primeasca pogorarea Duhului prin aceasta ceremonie mistica. Pentru ca nu preotul singur este cel ce scufunda capul (catehumenului), ci si dreapta lui Hristos. Iar aceasta se arata si din insesi cuvintele celui ce boteaza. Caci nu zice : Eu botez pe X, ci: Se boteaza X..., aratand ca el insusi este numai un slujitor al harului si ca el doar imprumuta mana lui, pentru ca spre aceasta a fost randuit de catre Duhul; dar cel ce plineste (savarseste) toate

este Tatal si Fiul si Sfantul Duh, Treimea cea nedespartita. Asadar, credinta in aceasta ne harazeste iertarea pacatelor, marturisirea aceasta ne daruieste infierea".

Fara sa prevada, Sfantul Ioan lasa in acest text al sau un pretios argument in favoarea justetii formulei ortodoxe de azi a botezului, intrebuintata in vechime in toata Biserica crestina si pastrata neschimbata in mai toate riturile liturgice rasaritene de azi.

Sfantul Ioan face si el cunoscuta paralela, care se gaseste mai inainte la [Sfantul Chiril al Ierusalimului](#), intre Botezul crestin si trecerea evreilor prin Marea Rosie, privita in general, in literatura mistagogica patristica drept tip sau preinchipuire simbolica a Botezului. Botezul este pentru crestini ceea ce a fost pentru evrei eliberarea din robia Egiptului ; sa nu ne mai gandim deci la robia si la caramizile Egiptului. Prin Botez noi ne-am invrednicit a vedea mai mari minuni si a dobandi mai mari favoruri decat evreii la iesirea lor din Egipt. Ei au vazut pe faraon inecandu-se cu armata sa; tu ai vazut pe diavol inghitit de ape cu armele lui. Evreii au trecut marea ; tu ai trecut prin moarte. Ei au fost izbaviti de egipteni; tu ai fost eliberat de diavol. Ei au scapat de o robie barbara ; tu ai scapat de robia, mai grea, a pacatului. Evreii s-au invrednicit sa vada fata luminata a lui Moise; noi am vazut pe Hristos in slava Sa. Ei erau insotiti de Domnul prin gratia lui Moise ; noi suntem insotiti de Hristos insusi. Pentru evrei dupa iesirea din Egipt a urmat pustiul, pentru noi urmeaza cerul. Ei erau condusi de Moise, iar noi de Dumnezeu insusi, Care este calauzitorul si comandantul nostru. Moise a procurat compatriotilor sai in pustie numai mana si apa din stanca ; noua Dumnezeu ne da hrana vietii vesnice si ne adapa din izvoarele nesecate ale Sfantului Duh, care izvorasc din sfanta masa, asezata in mijlocul bisericii.

Riturile postbaptismale

Prin sarutarea iubirii fratesti, pe care credinciosii o dau neofitilor la iesirea lor din apa Botezului, ei impartasesc cu acestia bucuria eliberarii din robia pacatului si a diavolului si intrarea in starea cea noua, de fii preaiubiti, poftiti la masa imparateasca. Aceasta sarutare reprezinta si o implinire a poruncii Mantuitorului de a ne impaca cu fratii nostri inainte de a ne aduce darurile la altar, dar e si o sarutare mistica, sfanta, dupa cuvantul Apostolului, caci gura cu care sarutam si pe care o sarutam este intrarea templului lui Hristos, in care s-a prefacut trupul nostru prin Botez ; ea trebuie facuta deci cu constiinta curata si fara nici un gand ascuns sau rau.

Neofitii sunt condusi apoi la infricosatoarea masa, unde vor gusta din Sfantul Trup si Sange, devenind locas al Duhului si - ca unii ce sunt imbracati cu Hristos - ei apar ca niste ingeri pamantesti, stralucind ca razele soarelui.

Efectele botezului

Sfantul Ioan vorbeste, cu o deosebita staruinta, despre efectele Botezului, nu numai in Catehezele baptismale, ci si in unele din omiliile sale exegetice. El accentueaza, mai mult decat alti Sfinti Parinti, puterea curatitoare a botezului, care spala in apele lui orice pacat, oricat de mare : "Chiar daca cineva este molesit ori desfranat, ori

idolatra, chiar daca ar fi facut orice rau, chiar daca ar fi plin de toata rautatea omeneasca, - totusi, daca se va pogori in cristelnita apelor, va iesi din dumnezeiestile valuri mai curat decat razele soarelui...".

Amintind ceea ce spune Sfantul Apostol Pavel in [Epistola I catre Corinteni](#) (VI, 11 : "Si asa ati fost unii, dar v-ati spalati, v-ati sfinstit, v-ati indreptat in numele [Domnului nostru Iisus](#) si in Duhul Dumnezeului nostru", Sfantul Ioan adauga : "Noi ne vom stradui sa va aratam ca cei ce se apropie de baia (botezului), devin curati de orice rautate ; dar cuvantul nostru a aratat mai mult: ca ei devin nu numai curati, ci si sfinti si drepti. Caci (Sfantul Apostol) nu spune numai : "Ati fost spalati..., ci : Ati fost sfinstiti si ati fost indreptati...". Dupa cum o scanteie care cade in viitoarea apelor se stinge indata, tot asa pacatul omenesc, cazand in colimvitra dumnezeiestilor ape, se scufunda si se nimiceste. Botezul se numeste regenerare, tocmai pentru ca el este o noua creatie, o zidire din nou. Asa cum o statuie de aur, intunecata de fum, de vechime, de rugina sau de praf, daca este retopita isi recapata stralucirea initiala, tot asa Botezul este ca o topitoare a Duhului, in care firea noastra, intinata de urmele pacatului, e retopita prin focul harului, redobandindu-si stralucirea curatiei originare si plamadind un om nou din cel vechi.

Vorbind in alta parte tot despre efectele botezului, Sfantul Ioan subliniaza ca neofitul este o faptura cu totul noua, amintind cuvintele Sfantului Apostol Pavel : "Daca cineva este in Hristos, el este o faptura noua" (II Cor. V, 17). Harul lui Dumnezeu remodeleaza si toarna din nou sufletele, facand din ele altele decat cele dinainte, nu transformand natura, ci schimband vointa si luminand ochiul mintii, pentru a vedea limpede uraciunea pacatului si frumusetea virtutii. Fostii idololatri adora acum pe Ziditorul fapturii si dispretuiesc pe idoli adorati. Ei au devenit membri ai unei alte cetati, ai Ierusalimului ceresc, noi soldati ai lui Hristos (Cateheza V, 26, ed. A. Wenger, p. 213), soldati duhovnicesti ai Bisericii, etc.

Intr-o alta cateheza a sa, Sfantul Ioan descrie si enumara, cu stiuta-i solemnitate oratorica si intr-o minunata gradatie, efectele multiple ale Botezului. Neofitii - spune el - sunt ca niste stele care stralucesc pe pamant mai mult decat stelele pe ceruri, acelea dispar la venirea zilei, acestea incep sa straluceasca o data cu ziua cea neapusa a invierii lui Hristos si vor straluci si mai puternic in ziua cea infricosata a aratarii Lui din urma, cand "dreptii vor straluci ca soarele in imparatia cerurilor" (Matei XIII, 43). "Cei ce ieri erau robi, acum sunt liberi (Matei VIII, 36) si cetateni ai Bisericii; cei ce mai inainte erau in rusinea pacatelor, sunt acum in siguranta si in dreptate. Caci ei sunt nu numai liberi, ci si sfinti, nu numai sfinti (Rom. I, 7) ci si drepti (Rom. II, 13), nu numai drepti ci si fii (Rom. VIII, 14), nu numai fii ci si mostenitori (Rom. VIII, 17), nu numai mostenitori ci si frati (Matei XII, 50) ai lui Hristos, nu numai frati ai lui Hristos, ci si impreuna-mostenitori (Rom. VIII, 17), nu numai impreuna-mostenitori ci si madulare (I Cor. VI, 15), nu numai madulare, ci si templu (I Cor. III, 16), nu numai templu ci si organe ale Duhului.

Cea mai puternica arma pe care Duhul a dat-o noilor Sai atleti inrolati in oastea luptatorilor lui Hristos si pe care ei o pot folosi in lupta impotriva demonilor si a pacatului, este sangele lui Hristos, sangele Noului Legamant. Sangele si apa care au curs din coasta Domnului cea impunsa cu sulita pe Cruce, erau simbolul apei Botezului si

al sangelui Sfintelor Taine. Din coasta Sa a facut deci Hristos Biserica in timpul mortii Sale cu trupul, dupa cum din coasta lui Adam facuse pe Eva in timpul somnului acestuia.

Dupa botez, adica dupa nasterea pentru har, Hristos insusi hraneste necontenit cu propriul Sau sange, pe cei nascuti de El. Acestia dobandesc cinstea de a fi numiti crestini (adica adoratori ai lui Hristos) si credinciosi prin harul lui Dumnezeu. Fiti deci vrednici de aceasta mare cinste! - indeamna Sfantul Ioan Gura de Aur pe neofiti. Fugiti de toate ispitele diavolului, impodobiti-va cu zelul pentru virtute, frecventati biserica, petreceti-va ziua in rugaciune si multumire, in lectura si zidire sufleteasca, in conversatii spirituale, s.a.m.d. Caci "Botezul nu foloseste la nimic, daca dupa Botez continuam a duce o viata nedemna" (Omilia XI la [Evanghelia dupa Matei](#), 6, P.G., LVII, 198).

Pr. Prof Ene Braniste